

undersøge, hvorledes dette Spørgsmaal i Øjeblikket søges løst i andre Lande, vil han se, at der alle Vegne er meget stor Betænkelighed ved at gaa til en Ordning med Fastsættelse af bestemte Takster fra Statens Side, saa længe man ikke har forsøgt andre og mere lempelige Veje. Den Vej, jeg for mit Vedkommende agter at foreslaa, men som jeg for øvrigt ikke skal omtale nærmere her i Dag, er den samme Voldgiftsvej, man i andre Lande søger at komme frem ad. Skulde dette vise sig umuligt her, er det Øjeblik kommet, da man kan overveje, om man skulde søge andre og skarpere Udveje.

Jeg vil henstille til det ærede Medlem at søge i alt Fald i videst muligt Omfang at støtte en lignende Løsning af Spørgsmaalet om en god Ernæring af de syge som den, vi have i min Kommune. Den Sag ordnes efter min Mening langt mere praktisk, naar den indrettes som en kommunal Sygepleje, end naar den tages som en Statsopgave. Og have de Herrer ikke nogen Hjælpekasse i København, kan jeg dog ikke tænke mig andet, end at en saa demokratisk Kommune som København, der styres og ledes af det ærede Medlems Meningsfæller, maa kunne finde andre og gode Veje til at afhjælpe denne Mangel.

Rørdam: Den ærede Ordfører udtalte i Gaar, at han syntes, at det var et godt demokratisk Krav, at fattige syge fik den nødvendige Medicin og de nødvendige Helbredelsesmidler og Mad, uden at det blev regnet for Fattighjælp, og han kunde ikke forstaa, at jeg ikke var ganske enig med ham heri. Hvis den ærede Ordfører havde hørt nøjagtigt, hvad jeg sagde, vilde han vide, at jeg, da jeg udtalte mig om dette Spørgsmaal, netop var ganske enig med ham i, at alle fattige syge, som ikke selv kunne betale, bør have den nødvendige Lægehjælp, Medicin osv., uden at det bliver regnet for Fattighjælp. Der er altsaa paa dette Punkt ingen Dissens imellem os.

Det ærede Medlem fra Odder (Hegelund-Lange) mente, at de Oplysninger, jeg havde givet med Hensyn til Lægernes Indtægter for Sygebesøg i Sygekasserne, ikke ere ganske korrekte. De ere imidlertid saa korrekte, som de kunne fremskaffes, de ere efter den Statistik, som findes over statsanerkendte Landsygekasser i 1908, og det viser sig, at Sygedagene da vare 1,153,000. Men, sagde jeg, dertil komme alle Børnene, for hvem der ikke regnes Sygedage, og da der er ca. 200,000 Børn, og Børn

gennemgaaende ere meget oftere syge end de voksne, vil det vise sig, at hvis man skal regne deres Sygedage med, vil det blive mere end de voksnes. Naar man saa tager en vis Del af disse Sygedage og siger, at hver tredje og hver fjerde Dag bliver der aflagt Sygebesøg, saa kan man nok komme til et Resultat. Naar jeg saa hertil regnede de Konsultationer, som blive givne i Hjemmet, saa tror jeg sikkert, at de Tal, jeg fremsatte, ville komme til at passe temmelig nøjagtigt.

Saa mente det ærede Medlem, at Samfundet kunde stille visse Fordringer til Lægerne med Hensyn til Betalingen, fordi Samfundet uddannede Lægerne. Det var den samme Anskuelse, som det ærede Medlem fra Assens (Berntsen) gjorde gældende. Det er dog mærkværdigt, at man kan fremsætte saadanne Anskuelser. Jeg har aldrig nogen Sinde hørt, at Juristerne skulde gøre deres Arbejde for en bestemt Betaling. Samfundet uddanner dog Juristerne paa samme Maade som Lægerne. Samfundet spenderer ikke flere Penge paa Læger end paa Jurister, Ingeniører, Dyr-læger, overhovedet næsten alle andre studerende, men der er ingen Mennesker, som komme og forlange, at en Ingeniør skal gøre sit Arbejde billigere eller til bestemte Takster. Man kan slet ikke stille den Fordring, og det undrer mig meget at høre, at en Læge kan fremsætte Fordringer om, at der skulde være faste Takster for Lægerne.

Formanden: Folketingsmanden for Aarhus Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Hegelund-Lange: Jeg tror, at min ærede Kollega vil indrømme mig, at selv om der muligvis er enkelte Landsygekasser, hvor der findes faste Akkorder, saa at der kan være gjort Sygebesøg for en saa lav Betaling, som det ærede Medlem nævnedes, maa det dog indrømmes, at det er et langt, langt overvejende Antal af Landsygekasser, hvor Lægen faar sin Betaling efter den fastsatte Takst ÷ 25 pCt. Det er her en absolut Umulighed, at Honoraret kan være gaaet ned til tilnærmelsesvis et saadant Minimum som det af ham anførte, nemlig ca. 25 à 30 Øre pr. Besøg eller Konsultation.

Jeg har ikke, som det ærede Medlem vilde hævde, udtrykkelig erklæret mig som Tilhænger af, at Staten skulde fastsætte Taksterne; jeg har sagt, at naar vi forsøge at komme til en ny Ordning, som